

Napfény és árnyék

„Ha élet zengi be az iskolát,
Az élet is derűs iskola lesz.”

Ady Endre

Lássuk először a száraz tényeket: Dunaharaszti város majd 3,5 milliárdos éves költségvetésében valamivel több, mint 1 milliárdos tétellel szerepel az oktatási ágazat. Ennek nem egészen a fele terheli költségvetésünket, hisz az állam normatív támogatást biztosít a gyerekek után (meg is fizetjük persze busásan adóforintjainkban). Tudni kell azt is, hogy az általános iskola és az óvoda működtetése kötelező feladat az önkormányzat számára. Nincs apelláta. A közel félezer óvodás, a majd 1500 alsó és felső tagozatos diák (és szüleik!) tisztességes körülményeket, a feltételek magas színvonalú biztosítását várja el a fenntartótól.

*Az Oktatási bizottság elnökeként az elmúlt egy évben számtalan visszajelzést, levelet kaptam. Üléseink egy részét nem az önkormányzat „biztonságos” falai között, hanem az intézményekben tartottuk. E személyes találkozások jelentették az igazi információt: óvodáink zsúfoltak, s egy kivételével nem is e célból épültek; a három általános iskola közül kettőben a tantermek számához viszonyítva rendkívül magas a létszám (a ligeti az egyetlen kivétel); a középiskolások sem férnek el teljesen a központi épületben, óráik egy része (s nem csak a szakmaiak) a kollégiumban zajlik; a zeneiskola sem bővelkedik helyiségekben. Mindenütt hiányoznak a foglalkozásokat, tanítást-tanulást segítő alapvető eszközök. Az intézmények bejárása abban is megerősített, hogy a rendszerváltást megelőző 45 év nyomait nem lehet egykönnyen eltüntetni. **Az a társadalom, amelyben nem ismerik fel, hogy az oktatás az egyik legkiválóbb (persze igen lassan megtérülő) befektetés – hány jól képzett, hiányzó szakemberre lenne most hirtelen szükség! –, óhatatlanul lemarad.** Üzenem ezt mindazoknak, akik csak feneketlen zsákot látnak benne. Gondoljanak csak vissza: mai önmagukban mekkora szerepe van (vagy lehetett volna) a magas szintű oktatásnak, a jól felszerelt intézményeknek, a megbecsült és tisztességesen megfizetett tanároknak!*

A középiskola fenntartása nem kötelező. Ám a város képviselő-testülete az idén tavasszal – véleményem szerint helyesen – úgy döntött, hogy továbbra is vállalja a finanszírozást. Tette ezt annak okán, mert féltő volt, hogy a megyei koncepcióban már nem tudja megvédeni az intézményt, illetve így – mint ahogyan az a nyáron meg is történt – olyan szerkezetben tudja működtetni, ami mind a haraszti szülőknek, mind a környező ipari cégeknek vonzó lehetőséget, illetve támogatási célt kínál.

Örvendetes, hogy egyre több a gyerek városunkban (az új lakóparkok felépülésével még több lesz!). Az előző testület vállalta egy új óvoda felépítését, s ez kötelezettséget ró a mostani képviselőkre is. Bár a pénzügyi fedezet már rendelkezésre áll, mégis úgy tűnik, ebben az évben nem kezdődik el az építkezés a Knézich utcában. Így kétséges, hogy 2004 szeptemberében az új épületbe járhatnak-e majd a kis nebulók. Az viszont már biztos, hogy a „XXI. század iskolája” pályázaton elnyert összegekből új tornacsarnok épül a Körösiben, s a Rákóczi könyvtáráépülete is teljesen megújul. Reméljük, jövőre folytathatjuk majd ezt a sort...

Készül a város Oktatási koncepciója. A hangzatos cím mögött valójában egy már régóta várt hosszú távú elképzelés húzódik: összhangba hozni az általános iskolák működését (ki-ki képviselhet egy markánsan kidomborodó képzési sajátosságot) és elérni, hogy szerves folytatásként a Baktay is kínáljon olyan alternatívákat, amelyek vonzzák a helyi tanulói ifjúságot.

Virtute et exemplo! – Erénnyel és példával!

Az iskola és a tanár megbecsülése, tisztelete az egyik alappillére a színvonalas, eredményes oktatásnak. Ez azonban nagy feladatokat ró az intézmény vezetőjére, és az ott tanító tanárookra. Példának lenni egy olyan korban, amelynek „hősei” jelentéktelen kis senkik, akiknek leggyakrabban a média adja meg ezt a lehetőséget – ez jelenthet igazi kihívást egy értelmiségi számára. Kiragadni önmagát, de főleg környezetét a szellemi nivótlanágból! A pedagógus legyen büszke hivatására, de tegyen is meg minden tőle telhetőt lénye kiművelésére. Tiszta és erényes élete erősítse erkölcsében. Akkor majd fölnéznek rá, s elfogadják. A szétforgácsolt, rendezetlen és felkészületlen tanár minden erőfeszítései hiábavalók: hiteltelenné válik, ráadásul nem csupán önmagának árt, hanem munkatársainak, az intézmény hírnevének is.

Végezetül arra kérek mindenkit: képviselőket, a Hivatalt, szülőket, támogatókat – tekintsenek az oktatásra mint felnövekvő gyermekükre, kísérik segítő figyelemmel, mert – s ebben biztos vagyok – meghálálja majd a neki szentelt figyelmet.

Hajdu Zsolt
képvisező, az Oktatási bizottság elnöke